

Atıf/ Citation

Schmidt, H. D. "Filistin ve Doğu Akdeniz'de Nazi Partisi 1932-9." Cev. Mehmet Ş. Çağmar, Fatih Turgay Eldem. *İsrailiyat: İsrail ve Yahudi Çalışmaları Dergisi*, no. 4 (Yaz 2019): 90-100.

FİLİSTİN VE DOĞU AKDENİZ'DE NAZİ PARTİSİ 1932-9/ H. D. SCHMİDT ¹

Mehmet Ş. ÇAĞMAR

Doktora Öğrencisi, Sistemantik Felsefe ve Mantık Anabilim, Felsefe Bölümü, Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi, Ankara Üniversitesi

Ph.D. Student, Systematic Philosophy and Logic, Department of Philosophy, Faculty of Languages History and Geography, Ankara University

<mcagmar@yahoo.com>

Fatih Turgay ELDEM

YL, Bağımsız Araştırmacı
MA, *Independent Researcher*

<eldem_ft@outlook.com>

Makale Türü: Çeviri Makalesi

Gönderim Tarihi: 01.08.2018, Kabul Tarihi: 30.12.2019

1948'deki Arap Savaşı esnasında İsrail askerlerinin, Talpiot'u Ramat Rahel'e bağlayan yolun solunda bulunan metruk beton binada gamalı haç bayrakları, Hitler Gençliği rozetleri, Nazi broşürleri ve Alman pasaport formları topladığı haberleri Kudüs'ün güney dış mahallelerinden geliyordu. Savaş durduktan sonra oraya araştırmaya gittim ve gelişi güzel atılmış dosyalarla dolu boş, geniş bir salon zemini buldum ki bazıları rutubete maruz kalmaktan dolayı çürüyordu. Dosyaları incelerken onların, Nasyonal Sosyalist Filistin Genel Merkezinin belgelerini ihtiva ettiğini keşfettim.

Belgeleri bulduğum koşul, yalnızca bazı materyallerin kargaşa dönemi ve rutubete maruz kalma esnasında kaybolmadığını, aynı zamanda iyi korunan dosyaların bile yırtılıp atıldığını açıkça gösteriyordu. Bu, 1939'un sonbaharında belgelerini, tarafsız koruyucu devlet olan İspanya Konsolosluğuna teslim etmeden önce Almanlar tarafından yapılmış olmalıydı. Çünkü benzer prosedür, tüm Alman belgelerinin savaş beklentisi içindeki konsolosluklarca toplandığı görünen Münih Krizi sırasında da uygulanmıştı. Bazı materyallerin tasnifi 1938'de gerçekleşmiş olmalıydı. Çünkü daha sonraki yazışmalar

¹ Bu makale Helmut Dan Schmidt'in, "[The Nazi Party in Palestine and the Levant 1932-9](#)", *International Affairs (Royal Institute of International Affairs 1944-)*, Vol. 28, No.4 (Oct., 1952), pp. 460-469 künyeli makalesinin çevirisidir.

kaybolan evraktan bahsetmektedir. Bu nedenle bulunamayan evraktan doğan argümanlardan, geçerli sonuçlar çıkarılamaz. Bu, özellikle beşinci kol faaliyetlerini içerir.

Örneğin dosyalar, Alman yetkilileri ve Parti şubeleriyle herhangi bir kişisel bağlantı kurmayı önleyen göreve sahip, gizemli bir gezginden bahseder. Bununla birlikte yalnızca “beni görmeye geldi” ifadesiyle kayda geçirilen bu gezgin, Bölge Liderini (*Landeskreisleiter*) ziyaret etti. Bu tür gözlemler ve (bir şekilde günümüze kalan) “okunduktan sonra yakılması” emri, Nazilerin Ortadoğu’daki faaliyetlerinin en derinlerini ifşa etmemekte; yalnızca günlük idari rutin işleri anlatmaktadır.

Bütün bu çekişmelere rağmen, Filistin’deki bu Nazi belgeleri koleksiyonu, oradaki savaş öncesi Alman eylemlerine ilginç bir ışık tutmaktadır. Özel yazışmalar ve günlüklerdeki ek kayıtları bir araya getirerek ve dosyalarda bahsedilen kişilerle görüşmeler yaparak, materyalleri desteklemeye çalıştım. Topladığım görüşme kayıtları, sıklıkla belgelerle belirgin farklılıklar gösterdi. Bu durumda belgesel delillere öncelik verdim.

Filistin’de Nazi Partisinin Kuruluşu 1932-1933

1920’lerin sonunda, 1300’ü 1861’de Württemberg’de kurulmuş Tapınak Cemaati üyesi olan 1800 kadar Alman Hristiyan, Filistin’de yaşıyordu. Örnek olunarak öğretim meraklısı bu üniteryen Pietistler Tarikatı, Filistin’de ilk yerleşimlerini 1869’da kurdu. Manda dönemi esnasında Tapınak Cemaati Kudüs, Yafa, Saron, Wilhelma ve Beytlahim’de (Celile) var oldu. Cemaatin üyeleri hiçbir kiliseye bağlı değildiler ve Kilisenin nüfuzuna kuvvetle karşı duruyorlardı. Kudüs, Yafa, Hayfa, Waldheim’de (Celile) 400 Lutherci Alman cemaati ile kilise tarikatları üyesi olan ve kendilerine ait laik toplulukları olmayan yaklaşık 100 Katolik Alman da vardı. Bu Almanların büyük bir kısmı, Filistin’de doğmuş ve orada yetişmiş kimselerdi. Alman vatandaşlıklarını korumuş ve kendi eğitim ve sosyal kurumlarını devam ettirmişlerdi.

Üç grup arasındaki önemli inanç farklılıklarına ve bu gruplar arasındaki kaçınılmaz ılımlı zıtlığa rağmen, Filistin’de hayatın politik ve sosyal gereklilikleri yüzünden ortak bir ulusal dayanışma duygusu hakimdi. Weimar Cumhuriyeti’nin yoğun parti didişmeleri asla Filistin’deki Alman topluluğuna geçmedi. Böyle bir Cumhuriyetin az dostu vardı ve hâkim politik iklim, eski imparatorluk geleneğine doğru güçlü bir eğilim gösterdiği gibi Alman ulusçusuydu (*deutschnational*). Genç erkekler mesleki eğitim amacıyla Almanya’ya gittiler ve çoğu kez genç karılarıyla geri döndüler. 1931’den beri de sıklıkla Hitlerlere karşı bir ilgiye...

Filistin’deki Nazi Parti’sinin resmi tarihi, Ocak 1932’de Hayfa’daki Alman topluluğunda yaşayan bir mimar ve topoğrafın partiye katılması ve politik

görevli (*Landesvertrauensmann*) atanmasıyla başlar. Üstleri, onun faaliyetlerini Partinin Hamburg'daki Yabancı Bölümünün (*Aussenamt*) Doğu Akdeniz Kısmından yönlendirdi. İlk andan itibaren propaganda malzemeleri yağmuru ilk Nazi memurunun posta kutusuna akmaya başladı. Broşürler, Partinin Almanya'da iktidara gelmek üzere olduğu gerçeğini vurgulayarak bunun, Almanya'nın yurtdışındaki etki alanını genişleteceğini iddia ediyordu. Diğer yandan Yabancı Bölümü, Alman konsolosluk görevlilerinin görüşlerini ve irtibatlı oldukları kişileri, Alman ve genel anlamda Filistin basınının mahiyetini bilmek istiyor; tüm bunların ötesinde, Alman kolonilerinin başında bulunan topluluk liderleri hakkında detaylı bilgiler talep ediyordu.

İlk başta, Nazi propagandasının kişisel reklam ve yayılımı büyük oranda hayal kırıklığı yaşattı. Sonraki altı ayda üye sayısı üçe çıkmıştı. Hamburg daha fazla cesaret ve girişimi teşvik etti. En alt idari birim için gerekli olan en az yedi kişiye (destek noktası, *Stützpunkt*) ulaşılabilir miydi? Ulaşılamadı. Eylül 1932'de sadece altı üyesi vardı ve ikisi kadındı. Bu kişilerin tümü, sosyal merdivenin alt basamaklarındandı. 1933 Ocağında Hitler iktidara geldiğinde üye sayısı beşe düşmüştü. Bu da Almanya'da Nazi hükümeti kurulmadan önce, Nazi Partisinin Filistin'de zar zor var olduğunu gösteriyordu.

Ancak resmi üyelik listesi, Nazi fikirlerinin geniş bir sempatisinin hiç olmadığı şeklinde yorumlanmamalıdır. Nazi Propagandasının, Weimar Cumhuriyeti tarafından ihmal edilmiş hisseden ve daha büyük bir prestij için onlara vaatlerde bulunan politik hareketler arayan yurtdışındaki Almanlar için özel bir çekiciliği vardı. Duygusal çağrı da onların birçoğunun aklını çelmişti. Alman Pietizm'inin manevi torunları olarak Lutherci Reformizm'in tamamlanmamış olduğunda her zaman ısrar etmiş Tapınak Cemaatinin birçok üyesi, Hitlerin Luther'in ulusal ve dinsel mücadelesini devam ettirmek için yola çıktığına inanıyordu.² Bu yüzden Almanya'daki 1933 olayları, Tanrıdan korkan birçok Alman yerleşimciye, Tanrının Almanya'yı kurtardığı bir mucizesi, dini inancın, ahlaki dürüstlüğü ve sorgulanmamış iyiliğin üstün gelmesi olarak görüldü. Alman yayınlarını dinlemek kadınları gözyaşı dökmeye götüren bir olay oldu.

Kolonilerin refahı için günlük sorumluluk yüklenen kolonilerin liderleri, köy muhtarları, papazlar, belediye meclis üyeleri, banka ve fabrika müdürleri, gemicilik tüccarları ve ithalatçılar daha şüpheliydiler ve başından beri ciddi kaygıları vardı. Onlar, toplulukların iç barışının bozulmasından, nüfuz ve

² Pietizm ve Alman milliyetçiliği arasındaki bağlantı için K. S. Pinson'un *Alman Milliyetçiliğinin Yükselişinde Bir Faktör Olarak Pietizm* adlı açıklayıcı çalışmasına bakınız (New York, Columbia University, 1934). Pinson'un sonuçları Filistin belgeleri tarafından desteklenmektedir.

kontrolü kaybetmekten, koloniler ile büyük miktarda ticaret yaptıkları Yahudi komşuları arasındaki dış barış için endişeliydiler. Eğer Alman-Yahudi çatışması, Nazi faaliyetleri tarafından Filistin topraklarına taşınınsaydı, yalnızca gelişen Alman yerleşimlerinin yok olmasına sebep olacağını biliyorlardı. Nitekim sosyal bir faktör kendisini en başından hissettirdi. Nazi ve Yahudi korkuları arasında bölünmüş, büyüyen endişeleriyle mülk sahibi Alman çiftçileri ve tüccarlarına nazaran, kaybedecek az şeyi olanlar daha kolay Nazi olmuştu. Bu durumda, maddi bir düşünce yapısına sahip yaşlıları, topluluk liderlerini ve ailelerini hor gören gençler tarafından açıkça alay edilen tedbir ve kısıtlama, resmi bir yerel politika haline geldi.

Almanya'daki Nazi hükümetinin ilk haftaları anlaşmazlığı açığa çıkardı. Filistin'de gamalı haç bayrağını çekerek Yahudileri kışkırtmaktan korkan Alman tüccarları, Yafa Alman Konsolosunun önderliğinde Alman yetkililerinden özel muafiyet istediler. Fakat Alman yetkililer reddettiler. Yine de fazla tartışma konusu olan bayrak, konsolos tarafından hemen çekilemedi. Çünkü bayrağın doğru tasarımını ve ölçülerini bilmiyordu. Konsolosluk ulağının, o gece tanınmış bir Nazi sempatzanının evine gamalı haç bayrağı talebiyle acele gönderilmesinde sembolik bir şey vardı. Yeni patronlar yalnızca Almanya'da değil, aynı zamanda yurtdışında bulunan Alman yerleşimlerinde de yükselişe geçiyordu.

1 Nisan 1933'de Nazilerin anti-Semitist boykotunun başlayacağını ilanı ile birlikte Alman tüccarlar ve Filistinli çiftçiler, Alman yetkililerin onların özel konumlarını azıcık da olsa dikkate almayacağını umutsuzluğuyla, kendilerini iki ateş arasında buldular. Ancak topluluk içerisindeki politik liderler hala Nazilerin kontrolü altında değildi ve umutsuz bir girişim, daha büyük bir kötülüğün önüne geçmek için yapıldı. Yerel Alman firmaları, anti-Semitist boykotun iptali isteğiyle, Almanya'ya bireysel telgraflar gönderdi ve Filistin'de Alman mallarına boykot olmadığını iddia ettiler. Almanların içindeki Nazi azınlığıysa bunu, Yahudi korkusuna aşağılayıcı bir teslim olma olarak gördüğünden çok kızdı. Nazi olmayan çoğunluk ile aktif azınlık arasındaki ayrılık, şimdi çok belirgin ve keskindi.

Mart 1933'deki Alman firmalarının bu anti-boykot girişimi, Partinin açık isteklerine karşı son ortak bağımsız politik bir hareketti. Çok geçmeden yerleşimlerin hepsi etkin Nazi kontrolü altına girdi. Hamburg Nazi karargâhı, yurtdışındaki yerleşimlerde politik kontrol mücadelesinin henüz yeni başladığını kesinlikle anladı. 1933 yazında Nazi üyeliği 42'ye, Filistin'deki Alman nüfusunun yüzde 2,3'üne çıkmıştı. 1933 Ekim'inden itibaren Nazi Partisi adam devşirmeyi yoğunlaştırdı. Geriye, Alman egemenliğinin dışında ve Britanya idaresinin altında çoğulcu bir toplumda yaşayan bir toplulukta, toptan

politik kontrolün nasıl başarılacağı sorunu kaldı. Fakat neredeyse tam bir politik kontrol en sonunda gerçekleştirildi.

Toptan Kontrol Etme Çabası 1934-1939

Almanya ile kültürel ve fiziki bağ, kurslar, edebiyat ve Almanya'daki sayısız konferans ve mitinglere gitmek için organize edilen gruplara ucuz seyahat kolaylıklarıyla güçlendirildi. Radyo bağlantısı iyileştirildi. Alman haber servis bültenleri sağlandı ve belirgin bir şekilde görünür hale getirildi. Ortak kütüphaneler tasfiye edildi ve müşterek kutlamalara mümkün olduğunca Nazi içeriği verildi. Bu genel tedbirler, perde arkasında sabırla ve ayrıntılı çalışmayla izlenmeliydi. Gençlerin eğitimine özel bir dikkat verildi. Nazi genelgeleri, yetişkinlerin fikirlerinin kontrol edilmesine yol açacağından, gençlerin zihinleri için yapılan mücadelenin de kazanılması gerektiğini vurguladı. Böyle dolaylı kontrolün bir örneği, çocuklarının hayatını sevgiyle izleyen Alman bir annenin günlüğünde kendisini göstermektedir. 1933'de bu kadın, büyük bir çekinceyle Partiyi "onlar" olarak tanımlıyordu. Daha sonra oğlu Hitler Gençliğine katıldı, Almanya'ya bir kampa gitti, takım komutanı oldu ve coşku uyandıran hikâyelerle Yafa'daki evine döndü. Oğlunun gurur ve sevincini tamamen paylaşan annesi, artık günlüğüne Hitler Gençliği şarkılarından alıntılar eklemektedir. "Onlar" "biz" olmakta ve iyi kadın, zihninin ele geçirilmesinin politik kontrol için kasıtlı, hesaplanmış bir planın parçası olduğu gerçeğinin tümüyle farkında değildir.

Hemen ardından denizaşırı ülkelerdeki bütün parti faaliyetlerine aktif destek vermesi beklenen siyasi olarak güvenilir yeni öğretmenler, ancak Nazi Yabancı Ülkeler Örgütü (*Auslandsorganisation*) tarafından onaylandıktan sonra Filistin'e gönderilebilirdi. Yerel Alman öğretmenler, Öğretmenler Teşkilatına sürüklendi ve 1938'e kadar Alman okullarındaki tam-zamanlı öğretmenlerin hepsi bu Nazi derneğine üye olmuşlardı.

Okullar, iki yolla Reich Almanya'sına bağlıydılar: Yıllık hibeler alıyorlar ve daha önemlisi onların sertifika ve diplomaları, Almanya'da tam tanımaya sahip oluyordu. Ebeveynler, çocuklarını ya İngiliz, Arap ya da Yahudi olan bir Filistin okuluna göndermeye çekiniyordu. Sosyal dışlanma korkusu ve Filistinli toplulukların kültürel ayrımcılığı, Nazilerin elini kolaylaştırıyordu. Politik kontrol, sosyal bir şekilde izole edilmiş olan insan grupları üzerinde çok daha kolaydı.

1937'de ülkedeki bütün Alman topluluklarına hizmet etsin diye Kudüs'te birleşik bir Alman ortaokulu kuruldu. Uzun süren gizli görüşmelerden sonra Naziler, Alman Başkonsolosu aracılığıyla okulların yönetiminde üstün bir etki kazandılar. Alman yerleşimcilere ve Filistin Hükümetine karşı tarafsız hizmet etmek için yeni okula resmi bir yönetmelik hazırladılar. Bu yeni yönetmelik, okulda eğitimin "Hristiyanlık ilkelerine ve dini vicdan özgürlüğüne saygıya uygun olarak Üçüncü Reich'in eğitsel temelinde" olacağını yazıyordu. Gizli bir

madde, Arapların sayısını yüzde 25 ile sınırlandırdı ve Yahudilerin hepsini dışarıda tuttu. Bu madde, Filistin için yalnızca yasadışı değildi. Aynı zamanda Araplar arasındaki eğitim çalışmasını, Filistin'deki Protestan Kilisesinin başlıca görevlerinden biri olarak görmüş Lutherci toplulukların geleneğine de aykırıydı. Bu kilisenin, birleşme yılında tasfiye edilen ortaokulunun, Arap çoğunluğa sahip birkaç sınıfı bile vardı.

Hitler Gençliği, Okul Yönetim Kurulunda da temsil edildi. Hemen hemen Almanya'da olduğu gibi, okulun bittiği yerde Hitler Gençliği devraldı. Kamplara katılım rakamları, 1937'ye kadar neredeyse tüm Alman oğlan ve kız çocuklarını Hitler Gençliği saflarına katılmış gibi göstermektedir. Böylece dini liderler, gençler üzerindeki eğitsel etkilerini büyük oranda yitirdi. Hatta Parti, okul öğrencileri için düzenlenen Lutherci yılbaşı kutlamalarına bile kuşkuyla baktı ve papazları, inançlararası barış düşmanları şeklinde damgalayarak, onları hatalı konuma düşürmeye çalıştı.

1935 yılı politik kontrol mücadelesinin zirvesini gördü. Yılın başında Tapınak Cemaati Başkanlık makamı boşalmıştı. Merhum eski başkan, Hitlerin iktidarı kurulduğu zaman, Naziler ile yakın işbirliği geliştirmişti. Ruhani rehberliğe ve mali kontrole hakim olan bu anahtar makamın, bir muhalifin eline geçmesine izin verilemezdi. Hamburg'dan Bölge Liderine, söz konusu makam için Partinin bir aday çıkarması emri geldi. Ancak Tapınak Cemaatinin adayı, Filistin'de Partiye yer olmadığını beyan etmiş biriydi. Parti son kez kaybetti ve Tapınak Cemaatinin adayı seçildi. Bunu, Parti stratejisinin başarısızlığa uğradığına dair yapılan soruşturmadan sonra üst düzey memurların değiştirilmesi izledi. Yönetim merkezi Hayfa'dan Yafa'ya taşındı ve politik çalışmalar yoğunlaştırıldı. Artan politik faaliyetler dönemi, yeni bir Alman Başkonsolosuna da şahit oldu. Eski Başkonsolos, ortak çıkar temelinde Alman-Yahudi işbirliğinin ekonomik alanda devam etmesini desteklemişti. Bu ve onun Yahudi karısı, 1933'den beri geri çağırılması için çok çalışan yerel Nazilerin gözünde, onun itibarını yok etmişti. Diğer yandan Alman Yabancı Bürosu, 1935'in yazına kadar onu destekledi. Onun halefi ise yerel parti üyelerinin tüm konsolosluk ve resmi kurumlardan maksimum desteği almasını sağladı ve Yahudi örgütlerle resmi temasları en aza indirdi. Büyüyen Alman karşıtı boykotu dengelemek için ekonomik kendine yeterli önlemleri alarak, Arap piyasasına daha çok yoğunlaşarak ve Yahudilere karşı bir karşı-boykot uygulayarak daha sert ekonomik kontrol yürürlüğe konuldu.

1935'in sonunda Parti üyeliği, Alman kolonicilerin yaklaşık %14'ü olan 250'ye ulaşmıştı. Yeni Bölge Lideri, nihai zaferin görüldüğü bilgisini Alman Karargâhına ulaştırabilirdi. Topluluğun örgütlenmemiş üyelerine, 1936-1939 yılları boyunca özel bireysel dikkat gösterildi. Özellikle Alman İşçi Cephesi 1936 yılında Filistin'de şubeler açınca, sosyal ilişkiler zekice istismar edildi.

Cephenin hücreleri her Alman firma ve fabrikasına ulaştı. Partiyeye ya da işçi Cephesine katılması söylenen (veya yazılan) bağımsız kişi, çoğunlukla iyi bir müşteri, bir akraba, kimsenin gücendirmek istemediği etkili bir yurttaştı. Mayıs 1936'da Almanya'dan, bir sonraki amacın, komuta birliğini sağlamak için herhangi bir şekilde her bir Almanı toptan örgütlemek olması gerektiği hususunda talimat alındı. Bu talimat, Alman'ları Alman olmayan örgütlerden koparma çabasıyla desteklendi. Böylece Alman toplulukları, totaliter baskının sızdırmaz kutusu içine kapatıldı. Ancak onlar bunu basitçe kıramaz mıydı?

Açık bir muhaliflik pek nadirdi. Uyumsuz insanlar, garip ve uygunsuz kimseler, çevrelerini yok sayma ve sosyal yaptırımlara kayıtsız kalma kapasitelerinden dolayı, politik ve ekonomik baskıyla kırılmayan bir zihinsel direniş sundu. Ancak bu kişilerin eleştirileri ciddiye alınmadı. Nazilerle açıkça bozuşmadan önce kişiyi iki defa düşündüren sosyal yaptırımlar yeterince keskindi. Boyun eğmeyenler halkına bir hain olarak tanıtıldı ve Alman kolonisinde oturmaya devam etmek onlar için tahammül edilmez oldu. Bu ve ek ekonomik güçlükler yalnızca kişinin kendisini değil, aynı zamanda onun bütün ailesini de etkiledi. Çok az kişi Nazilerle açık bir şekilde bozuşan, felsefelerine devamlı meydan okuyan bir Protestan rahibin peşinden gitme cesaretinde bulundu. Fakat rahip, hiçbirine aşına olmadığı bütün Filistinli topluluklar arasında sosyal bir serseri hayatı yaşamak zorunda kaldı. Çok zenginler başka ülkelere gidebilirdi. Çok azı gitti. Grup olarak yalnızca Alman Katolikler, daha katı zihinsel disiplinlerinden ve bir dini tarikatın üyeleri olma statülerinden dolayı, Nazi baskısından kurtuldu. Muhafif İnanç Kilisesinin (*Bekenniskirche*) desteğiyle birlikte Lutherci rahipler de ara sıra politik baskıya direndiler ve ılımlı bir muhalefet sergilediler. Güçlü bir örgütten ve entelektüel liderlikten yoksun olan Tapınak Cemaati, doğal olarak en savunmasız topluluktu.

1939'da pek çok Alman, savaşa giden bir trene ve çiftliklerinin yok olmasına refakat edildiklerini fark ettiklerinde, bir şey yapmak için artık çok geçti. Savaştan önceki son haftalarda *Palestine Post*'taki isimsiz yardım çılgınlıkları acınası okumalardı. Fakat son felakette, masum kişiler suçlularla birlikte gittiler.

Nazi Partisi ve Filistin Çevresi

1934 yazında Bölge Lideri Alman üstlerine, doğru ve dostane temasların Almanların İngiliz yönetimine karşı pozisyonunu tanımladığını belirtirken, ekonomik alanda ve kuvvet politikasında İngilizlerden daha büyük düşmanları olmadığını tamamıyla farkında olduklarını ekliyordu. Münih (Krizinden) önce İngiliz hükümeti, Alman hükümeti ile geçici bir anlaşma arıyordu ve Alman belgelerinden görünmektedir ki Filistin hükümeti Nazi Partisine karşı örtülü bir hoşgörülle karışık dikkatle izleme tutumunu koruyordu. Almanlar, bu

hoşgörünün Filistin'in iç işlerine kesinlikle karışmamak ve Nazi faaliyetlerinin Alman kolonisiyle sınırlı olmak şartıyla gösterildiğini çok iyi anlıyordu. Almanya'daki Parti genel merkezi ilkin, şüphe uyandırmadan politik örgütü inşa etmek için gereken kesin yasallık kuralını güçlendirdi. İngiliz birlikleri arasında izinsiz propaganda yapılmasına karşı disiplin işlemleri yapıldı. Araplar ve Yahudiler arasında bazı Nazi faaliyetleri hakkında yalnızca bir söylenti olduğu yerel basında çıktığı zaman bile, Nazi memurları tarafından iç soruşturma yapıldı ve ayrıntılı raporlar talep edildi. İngiliz Faşistleriyle olan bütün temaslar önlenirken, Arap mahallelerinden gelen özel teklifler geri çevrildi. 1937 Taç Giyme Töreninde görünüşte Almanların İngiliz halkına sempatisini göstermek, fakat aslında aylık raporun işaret ettiği gibi gamalı haç bayrağının arkasında Alman dayanışmasını göstermek için tüm Alman kolonilerinde çok sayıda gamalı haç bayrağı göklere çekildi. Bu açık ve kapalı niyet karışımı Nazi dosyalarında kabul edilmektedir.

Resmi yasallık, gizli tedbirleri ve saklı iletişim yollarını önlemedi. Belgelerin gösterdiği kadar, görevleri yazışmalarda asla belirtilmeyen politik aktör ve ajanlar, sürekli Filistin dışına atanmış ve turist veya muhabir kılığında ülkeye girmişlerdi. Genel olarak Filistin, Araplarla politik temasın sağlanması için uygun olmayan bir yer olarak kabul edildi. Çünkü Filistin, İngilizlerin kontrolü altındaydı ve kısmen hükümet tarafından istihdam edilen ve bazı durumlarda rahatsızlık yaratmış Yahudi istihbarat gücüne sahipti. Mısır, politik çalışma için çok daha uygundu. 1934'ten beri tüm yazılı iletişimlerde sıkı ihtiyat tavsiye ediliyordu. Filistin ayaklanmaları (1936-1939) sırasında Hükümet tarafından uygulanan genel sansürde Naziler mektuplarda mamafih daha fazla temkinli oldular. 1938 Nisan'ından itibaren yetkili olmayan kişilerin parti yazışmalarını görmesine izin verilmedi ve Bölge Bürosundan önceden izin almadan, yazılı bilgiler dışarıya aktarılmadı. Yerel Parti ile Alman genel merkezi arasındaki kişisel temas, kıdemli Nazi memurlarıyla görüşmek ve onları bilgilendirmek amacıyla, Hayfa'ya uğrayan bir Alman gemisinde gezen müfettişlerle ağızdan sözlü olarak kuruldu. Alman teknelerindeki Nazi hücreleri, mesajları veya Hayfa veya Yafa'da gizlice dağıtmak için basılmış materyalleri sık sık alırdı. Adı geçen yerlerde bu amaç için özel liman ofisleri (*Hafendienst*) vardı. Ancak daha sonra bunun bile güvenli olmadığı düşünüldü ve konsolosluk postası tercih edildi. Parti faaliyetlerinin resmen yasaklanması durumunda, 1937'de Hitler Gençliğini bir Spor Kulübü ve Partiyi de bir Alman Derneği olarak kamufle etmek için hazırlıklar yapıldı.

Münih (Krizi) sonrası dönem, özellikle Anglo-Alman ilişkilerindeki hızlı bozulmayla 1939 yılı, Arapları kıskırtma belirgin gayesiyle Filistin politikasında etkin Alman müdahalesine tanık oldu. Bu dönemdeki Filistin belgeleri, politik cihazın kademeli olarak batmasını, su yüzeyinde sadece birkaç periskopun kaldığını göstermektedir. Resmi yazışma özel yazışma olarak kamufle edilir.

Tüm Parti başlıkları, rütbeler, adresler ve formüller kaybolur. Sözlü talimat ve anlaşmalara yapılan atıflar artar. Polis gözetimi Partiyi yeraltına inmeye zorlamıştı. Fakat Filistin'deki yeni etkin müdahale politikasının olgunlaşmaya zamanı yoktu. Çünkü bu bölgedeki Alman tasarımları için savaş, çok erken patlak verdi.

1936-1939 yıllarında yaşanan karışıklıklar sırasında Alman sempatisi açıkça Arap tarafındaydı. Çünkü resmi anti-Semitizm bir yana, Almanlar Arap komşularıyla, kitlesel Yahudi göçünün eninde sonunda onların kendi varoluşlarını tehdit edeceği korkusunu paylaşıyorlardı. Almanlar her zaman Araıları tarım işçisi ve ev hizmetçisi olarak istihdam etmişti. Araıları eşitleri olarak görmemekle birlikte, Arap nüfusun yerel ilişkileri ile yakın temas gelişmişti. Resmen müdahale etmeme politikası, özel olarak cesaretlendirmeyi ve sempati ifade etmeyi engellemedi. Kesin tarafsızlığın imkânsız olduğu anlar vardı. Örneğin Beytlahim'in Alman yerleşimi Arap emeğine bağlıydı. Onlara Arap Grev Fonu'na bir katkı yapmaları için yaklaşıldığında, Almanlar ilk başta ödeme yapmayı reddettiler; bunun üzerine Arap işçiler grev yaptı. Ondan sonra hayır kurumuna 60 Filistin Pound'u bağışta bulunmaya karar verildi; bu, müdahale etmemeyi resmi olarak sürdüren ve aynı zamanda yerel sorunları gideren bir uzlaşma oldu. 1937'den sonra, müdahale etmemeye uymakta ısrar eden başka kayıtlar dosyalarda bulunmamaktadır.

Korku, şüphe ve ekonomik savaş, Almanlar ve Yahudiler arasındaki tüm teması tamamen ortadan kaldıramadı. Alman firmalarının Yahudi temsilcilerini Araılar ve Almanlar ile değiştirmeye yönelik Nazi kampanyası bütünüyle başarılı olmamıştı. Çünkü bazı firmalar, Yahudi sektörüne hizmet etmek üzere Yahudi acentalarını tutmakta ısrar ettiler. Aynı şekilde Yahudilerin Alman karşıtı boykotundan, Alman malları için Alman olmayan etiketler kullanan bazı Yahudi firmalarınca kaçınıldı. Yafa'nın Almanları, özellikle Arap grevleri sırasında komşu Tel-Aviv'de alveriş yapmak, Yahudi dışçıye gitmek ya da akşamın tadını çıkarmak için modern bir sinemaya gitmek zorunda kaldılar. Yahudi çalışanlar Alman firmaları tarafından tutulmaya devam etti ve Alman sütleri, sebzeleri ve etleri, artan zorluklara rağmen Tel-Aviv pazarında kendilerine yer buldu.

Birçok Yahudi her Alman'ı, Filistin'deki sıkıntılardan sorumlu tuttıkları bir Nazi görevlisi olarak görüyordu. Diğer yandan pek çok Alman, her Yahudi'nin Bolşeviklerle birlik halinde, talimatları direkt olarak Moskova'dan aldığına inanıyordu. 1934'te bile birçok Alman'a, Filistin'de çocukları için bir gelecek olduğu hususu şüpheli görünüyordu. Komşu bir ülkede arazi edinimi bilfiil düşünülmedi. Suriye, Kıbrıs, Doğu Afrika akla geldi. Ancak Parti, bu tür planları teşvik etmedi. Büyük ölçekte arazi alım satım işlemlerine izin verilmedi. Filistin her ne pahasına olursa olsun tutulacak bir Alman karakolu olarak görülüyordu.

Almanların, Filistin'den ülkelerine dönüş izni sadece çok acil durumlarda verildi.

Doğu Akdeniz'de Nazi Partisi

Hitler iktidara gelmeden önce Mısır'da aktif bir Nazi şube vardı. Bu şube, Alman ihracat firmaları çalışanları ve Alman mühendisleri tarafından destekleniyordu. Bir Nazi görevlisi Mavera-i Ürdün, Mefrak'ta bulundu. 1933'te Lübnan'da bir şube kuruldu. Filistin'deki yetkililer, örgütsel gelişimin ilk aşamasında Ankara'ya ve Kahire'ye ilişkilendirildi. Daha sonra 1933'te, Beyrut'taki grup, yerel yardım ve rehberlik için Hayfa'daki gruba bağlandı. 1933 yılı boyunca Beyrut ve Hayfa grupları arasındaki örgütsel bağlantı çok yakındı ve bu durum Filistin dosyalarında iyi bir şekilde belgelenmektedir.

1933'te Beyrut'ta Almanlar arasında birkaç Nazi sempatzanı vardı, ancak hiçbir örgüt yoktu. O zamanki Kraliyet Kabil Kamu Okulu müdürü olan gezgin bir Nazi görevlisi tarafından, yerel Nazi grubu kuruldu. Bu kişi 1933'te Parti adına Orta Doğu'yu turlarken, yerel Alman vatandaşlarına konferanslar veren, irtibat ve gereken yerlerde örgüt oluşturan biriydi. Beyrut destek noktasının altı üyesi, Alman İmparatorluk Donanması'nın eski bir subayı tarafından yönetildi. Bu kişiye Hamburg'daki üstleri tarafından, Beyrut ve Hayfa arasındaki yakın işbirliğinin, Arap sorunundaki ortak politik çıkarlar tarafından kolaylaştırılacağı düşüncesiyle, Hayfa ile yakın temas halinde kalınması talimatı verildi. Kuruluşundan bir yıl sonra Beyrut'taki yerel şube otuz dört üyeye sahipti ve daha fazla kadın çekmeyi planlanıyordu. Çünkü kadınların verdiği tepki çok zayıftı ve Parti, toplumsal çağrıdan yoksun olduğunu fark etti. Yaklaşık bu zamanlarda Hayfa ile Beyrut arasındaki yakın bağ, Fransız mandasının kendi geliştirdiği sorunlar ve Filistin ile Lübnan arasındaki sınırın, yakın politik işbirliği için engel oluşturan çok zorlu ve tehlikeli olması gerçeğinden doğan politik güçlükler nedeniyle kesildi. Sonuç olarak, Lübnan ve Suriye'deki çalışmalar Yabancı Ülkeler Örgütünün doğrudan kontrolü altına alındı. Bu zorluklara rağmen Hamburg, Beyrut ve Hayfa'daki grupların, mümkün olabildiğince kişisel iletişime geçmelerini istedi.

Konferansçılar, kitaplar, basın ve film materyalleri, sabit rutin kanallarla Ortadoğu'ya gönderildi. Film bölümünün kayıtları, aylık uzun metrajlı propaganda filmlerinin Ortadoğu için bir zaman çizelgesini veriyordu. Bu filmler Alman elçiliklerine gönderildi ve onlar aracılığıyla kendi ülkelerindeki Nazi şubelerine şu hattan sevk edildi: Arnavutluk-Yunanistan-Türkiye-Suriye ve Lübnan-Filistin-Mısır. Konferansçılara, hakiki ve kamufle olmuş turistlere ve müfettişlere, önde gelen yetkililerin adresleri ve düzenli toplantıların tarihleri ve yerleri ile beraber Ortadoğu'daki Nazi şubelerinin bir listesi verildi. 1936'da Kıbrıs adresler ağına bağlandı.

1937 yılının Ağustos ayında, "Berlin Hochschule für Politik"ın üç uzmanı, İtalya, Kuzey Afrika, Batı Çölü'nden başlayıp, Mısır, Filistin, Suriye, Türkiye, Yunanistan, Yugoslavya ve Avusturya'yı kapsayan bir otomobil turuna çıktılar. Yerel şubelere, onlar varmadan önce haber verildi ve ziyaretlerinin kesin niteliği açıklanmamasına rağmen, Yabancı Ülkeler Örgütü tarafından mümkün olan her türlü yardımı onlara sunmaları istendi. 1938'de Kısa Dalga Programları Müdürü teknik ve politik veriler toplamak için Ortadoğu'yu gezdi. 1938'de Stuttgart'ta düzenlenen kurslarda, yurtdışındaki Nazi memurlarının politik eğitiminden sorumlu olmuş Yabancı Ülkeler Örgütü'nün üst düzey bir memuru, 1939 Mart'ında Partinin Ortadoğu'daki yüksek düzeyli memurlarını görmek için Almanya'dan, Kahire, Hayfa, Beyrut, Bağdat ve Tahran'a uçakla gitti.

Nazilerin Filistin kayıtları, özgür bir ülkede yaşayan belirli bir grubun, iki bin mil uzaklıktaki yabancı bir güç tarafından kullanılan dil bağlarının, ulusal çağrılarının ve sosyal içgüdülerin kurnazca sömürülmesi temelinde, barışçıl araçlarla nasıl politik kontrol ve totaliter baskı altına alınabildiğinin etkileyici bir örneğidir.

Temmuz 1952